

פרשת צו

"וכבש". "נעז" - ואו החיבור כאן בקמץ לא בשוא.

- "כי כל-אכל חלב" (ז, כה) - "אכל" אם היה טעמו באלף והיה נקוד בסגול אז היה שם דבר - שם עצם, אבל כאן הוא פועל כי טעמו בכף ונקוד בצירי. עיין רש"י בבראשית מט, לה ושפ"ח שם.
- "ידיו תביאנה" (ז, ל) - הנון רפה. אבל "את-החלב על-החזה יביאנו" הנון דגושה. גם "מרבכת תביאנה" (ו, יד) הנון דגושה וכן "יאכלנה" (ו, יא-יט).
- "ויאפר לו בור" (ח, ז) האלף בשוא לבדו והוא נח, ולכן האות פא שאחריה דגושה.
- "ויז על-אהרן על-בגדיו" (ח, ל) - ללא ואו החיבור. וכן "ויקדש את-אהרן את-בגדיו" ללא ואו החיבור.¹⁰²
- "כאשר צויתיו" (ח, לא) - הצדי הזה בחיריק והשני "כי-כן צויתיו" (פסוק לה) הצדי בקובץ.

- "צו את-אהרן" (ו, ב) - יש לבטא את האות ואו פהלכה שלא ישמע צב, וגם את האות צדי יש לבטא פהלכה ולא כפי השיבוש הנפוץ שהוא הרכבה של טית וסמך⁹⁷ (טס) שהרי בלשון הקודש לכל אות יש מבטא בפני עצמו ללא הרכבת אותיות.⁹⁸
- "על מוקדה" - הקוף בשוא נע⁹⁹ והמילה מלרע עם העמדה קטנה במס. ההא לא מופקת, לכן אין לבטא אותה. יש הסוברים שהיתה ראויה להיות במפיק¹⁰⁰ ופירושה מוקד שלה - של המזבח, ויש חולקים הסוברים שהא זו נוספת (מיותרת¹⁰¹) וכאילו כתוב "על מוקד" - על אש.
- "והרים ממנו" (ו, ח) - יש להפריד בין הדבקים והנון דגושה בדגש כבד. ואין לטעות ולומר "ממנה".
- "כליל תקטר" (ו, טו) - התיו בקמץ לבד (ולא בחטף-קמץ) והוא חטוף (המכונה קמץ קטן) - כאילו כתוב "תקטר" בחולם.
- "במקום אשר תשחט העלה" (ו, יח) - הבית בחיריק והמם בשוא ואין לומר את הבית בפתח והמם בקמץ.
- "ואם בכלי נחשת בשלה" (ו, כא) - השין בקמץ לא בשוא והיא דגושה. "וימזק ושתף" - המם בחולם והשין בקובץ.
- "או בקל-שקן טמא" (ז, כא) - תיבת "או" זו בטעם יתיב שהוא טעם מפסיק ולא בשופר הולך (או מהופך) שהוא טעם משרת לכן הבית של "בכלי" דגושה אע"פ שבאה אחרי אה"י.
- "שור וקשב" (ז, כג) - ואו החיבור בשוא לא בקמץ והשין קודמת לבית שלא לומר

⁹⁷ רק ש"מחדש"י השפה העברית בחרו להם בצדי הגרמנית (z) במקום הצדי הספרדית והדבריים ידועים.

ואל תתמה על הגרב"צ באור-לציון, כי כוונתו היא שכיום עדיף לצברים לבטא את צדי הרווחת כמות שהיא מאשר לבטאה כסמך, כי הבא לתקן עלול מאוד לבטא את הצדי כסמך. אבל ברור שמי שמבטא צדי כדבעי או שיש באפשרותו לחזור ולבטא את האות צדי כבעבר עדיף טפי.

⁹⁸ כמו צ' שהוא הכרבה של תטש, גי' שהוא הרכבה של דזש.

⁹⁹ מפני שבאה לאחר תנועה גדולה.

¹⁰⁰ הרד"ק במכלול הובאו דבריו במנחת-שי.

¹⁰¹ הראב"ע באחד מפירושו. וע"ע לעיל במאמר חשיבות אות אחת בתורה בפרשת תרומה.

¹⁰² שכן דרך הלשון להשמיט ווי החיבור ברשימה של דברים מחוברים (וכותבים שם פסיקים במקומם), ולהשאיר לפחות את ואו החיבור האחרונה שברשימה.